

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/17/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200591
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3012200591.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: JUDr. Z., bytom I., E., zastúpeného advokátskou kanceláriou STANO a partneri, s.r.o. (pôvodne STANO & MILLS, s.r.o.) so sídlom Bratislava, Nám. 1. mája 16, IČO 36 869 571, proti žalovanému Obvodnému úradu Trenčín (pôvodne Krajský stavebný úrad v Trenčíne) so sídlom Trenčín, Hviezdoslavova 3, za účasti 1/ Y. a manželky 2/ C., obaja bytom P., D., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSU 2012-462/1716-2 z 18. júna 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 24. apríla 2013, sp.zn. 13S/115/2012-58, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 24. apríla 2013, sp.zn. 13S/115/2012-58, **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 24. apríla 2013, sp.zn. 13S/115/2012-58 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia (oznámenia) žalovaného č. KSU 2012-462/1716-2 z 18. júna 2012, ktorým žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu - Obce Krajné z 3. februára 2012 pod č. SOÚ 21, R/2012 Kraj. (SOÚ 13/2012, 6/2010), ktorým dodatočne povolil stavbu pod označením „Konkušova dolina - garáž a kôlna pri dome č. 396“ na pozemkoch parc.č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX. k.ú. Krajné pre stavebníkov - manželov Y. a C. J., účastníkov konania č. 1. a 2., je podané oneskorene, pričom žalovaný na základe posúdenia predložených dokladov nezistil také porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo obnovu konania v zmysle ust. § 62 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) alebo zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia prvostupňového orgánu mimo odvolacieho konania v zmysle ust. § 65 Správneho poriadku, t.j. predmetné rozhodnutie prvostupňového orgánu ponechal žalovaný v platnosti.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd z pripojených administratívnych spisov

zistil, že rozhodnutím Obce Krajné č.j.: SOÚ 6, R/2010Kraj. z 2. februára 2010 bolo stavebníkom Y. s manželkou C. vydané dodatočné povolenie stavby „Konkušova dolina - garáž a kôlna pri dome č. 396“. Krajský stavebný úrad v Trenčíne svojím rozhodnutím č.s.: KSÚ-2010-455/2379-3 Br z 20. mája 2010, na odvolanie žalobcu zrušil vyššie uvedené prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Obec Krajné rozhodnutím č.j.: SOÚ 13, Rp/2011 Kraj (SOÚ 6/2010) z 24. februára 2011 konanie o dodatočnom povolení stavby prerušila a vyzvala stavebníkov, aby v lehote 90 dní od doručenia výzvy predložili stavebnému úradu podklady k vydaniu dodatočného povolenia stavby. Podklady, na predloženie ktorých boli stavebníci stavebným úradom vyzvaní, boli vyšpecifikované v samotnom rozhodnutí. Stavebníci boli poučení, že ak žiadosť nedoplnia v lehote určenej v tejto výzve, alebo, ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „Stavebný zákon“). Predmetnú výzvu si stavebníci vlastnoručne prevzali 2. marca 2011. Listom z 13. mája 2011, doručeného Obci Krajné dňa 16. mája 2011 požiadali stavebníci o predĺženie lehoty dodania dodatkov a rozhodnutím Obce Krajné č.j.: SOÚ 13, pred.leh./2011 Kraj. zo 17. mája 2011 bolo vyššie uvedenej žiadosti stavebníkov vyhovieť a lehota im bola predĺžená na 30 dní od doručenia rozhodnutia o predĺžení lehoty.

Rozhodnutím z 3. februára 2012 pod č. SOÚ 21, R/2012 Kraj., (SOÚ 13/2012, 6/2010) prvostupňový orgán predmetnú stavbu dodatočne povolil.

Toto rozhodnutie si žalobca prevzal osobne 23. februára 2012, o čom svedčí jeho vlastnoručný podpis na doručení.

Z doručeny ďalej vyplýva, že zásielka bola uložená na pošte 13. februára 2012, po tom, čo prvý pokus o doručenie 10. februára 2012 ako aj opakované doručenie 13. februára 2012 neboli úspešné. Z doručeny taktiež vyplýva, že pri prvom neúspešnom pokuse o doručenie bola žalobcovi doručená výzva o opakované doručenie.

Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré zdôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ustanovením § 30 ods. 1 písm. c/ Správneho poriadku, ako i so základnými zásadami Správneho poriadku a vychádza z nedostatočného zistenia skutkového stavu. Toto odvolanie bolo podané na poštovú prepravu 8. marca 2012 a stavebnému úradu doručené 12. marca 2012.

O odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu I. stupňa rozhodol žalovaný tak, že odvolanie žalobcu posúdil ako oneskorené, pričom vychádzal zo zistenia, že rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa bolo žalobcovi doručované doporučené do vlastných rúk s opakovaným doručovaním s uložením zásielky 13. februára 2012 a následným prebratím 23. februára 2012. Odvolanie žalobcu však bolo podané na poštovú prepravu dňa 8. marca 2012, teda po zákonnej 15 - dňovej lehote, ktorá uplynula dňa 2. marca 2012. S poukazom na ustanovenie § 24 ods. 2 Správneho poriadku bol žalovaný toho názoru, že za deň doručenia rozhodnutia žalobcovi sa považuje deň 16. február 2012.

Podľa § 60 Správneho poriadku však žalovaný aj takéto oneskorené odvolanie preskúmal, či neodôvodňuje obnovu konania v zmysle ustanovenia § 62 Správneho poriadku alebo zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia prvostupňového orgánu mimo odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 65 Správneho poriadku. K námietke žalobcu, že správny orgán I. stupňa nedôvodne odpustil stavebníkom zmeškanie lehoty žalovaný uviedol, že stavebníci listom zo 16. mája 2011 požiadali prvostupňový orgán o predĺženie lehoty na doplnenie požadovaných dokladov, pričom prvostupňový orgán chybné rozhodnutím č. SOU 13, pred.leh./2011 Kraj. rozhodol o odpustení zmeškanej lehoty na predloženie dokladov stavebníkmi k dodatočnému povoleniu stavby v zmysle výzvy prvostupňového orgánu. Žalovaný zdôrazňuje, že lehota na predloženie dokladov je procesnej povahy a bolo ju možné z opodstatneného dôvodu predĺžiť. Táto chyba, ako uviedol žalovaný, však nemá za následok zmenu alebo zrušenie rozhodnutia vo veci; uvedené chybné rozhodnutie o odpustení zmeškanej lehoty v danom prípade má charakter procesného rozhodnutia o predĺžení lehoty na doplnenie dokladov a nemá vplyv na výsledné rozhodnutie vo veci. Žalovaný ďalej k uvedenej námietke žalobcu uviedol, že ustanovenie § 30

ods. 1 písm. d/ Správneho poriadku (podľa ktorého ustanovenia sa žalobca domáhal zastavenia správneho konania z dôvodu, že stavebníci v určenej lehote nepredložili žiadané podklady), sa nevzťahuje na konanie o dodatočnom povolení stavby. Na konanie o dodatočnom povolení v prípade nedoplnenia podkladov stavebníkmi sa podľa názoru žalovaného aplikuje § 88a ods. 2 Stavebného zákona, podľa ktorého ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby resp. vykonaných nepovolených stavebných prác. Z uvedených dôvodov posúdil žalovaný túto námietku žalobcu ako nedôvodnú.

K námietke žalobcu, že správny orgán I. stupňa porušil § 33 ods. 2 Správneho poriadku sa žalovaný vyjadril tak, že listom z 27. júna 2011 č. SOÚ 13, O/2011, Kraj.(SOÚ 6/2010), prvostupňový orgán oznámil známym účastníkom konania a dotknutým orgánom začatie konania o dodatočnom povolení stavby (správne malo byť o pokračovaní v konaní) a zároveň nariadil ústne prejednávanie spojené s miestnym zisťovaním na 3. augusta 2011. Oznámenie bolo neznámym účastníkom doručované aj verejnou vyhláškou. Napriek tomu, že oznámenie si žalobca neprebral, v konaní si uplatnil námietky listom z 28. júla 2011. Následne, 3. februára 2012 vydal prvostupňový orgán napadnuté rozhodnutie, ktorým v zmysle § 88a ods. 4 Stavebného zákona dodatočne povolil predmetnú stavbu a stanovil podmienky pre jej dokončenie. Žalovaný jednoznačne tvrdil, že rozhodnutie má náležitosti v zmysle § 46 a § 47 Správneho poriadku. Námietky žalobcu tak žalovaný taktiež považoval za nedôvodné.

Poslednú námietku žalobcu, že správny orgán I. stupňa sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s jeho námietkami, že realizáciou sporných stavieb sa neprimerane zúži verejná komunikácia a že z projektovej dokumentácie je zrejmé, že sa u stavebníkov nejedná o garáž, ale o dva nové rodinné domy, žalovaný taktiež vyhodnotil ako bezdôvodnú a uviedol, že podľa projektovej dokumentácie je stavba navrhnutá na pozemkoch stavebníkov s odstupovými vzdialenosťami od miestnej komunikácie, t.j. povolenou stavbou kôlne a garáže nedôjde k zúženiu verejnej komunikácie zabezpečujúcej prístup k domu žalobcu, na základe čoho rozhodol aj prvostupňový orgán tak, že k námietke žalobcu neprihliadol.

Uvedené skutočnosti žalovaný zhrnul v oznámení, ktoré je predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní v ktorom tiež uviedol, že na základe posúdenia predložených dokladov nezistil také porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo obnovu konania v zmysle ustanovenia § 62 Správneho poriadku alebo zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia prvostupňového orgánu mimo odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 65 Správneho poriadku. Preto predmetné rozhodnutie ponechal v platnosti.

Krajský súd vyhodnotil rozsah a dôvody žaloby vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalovaného po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu, pričom skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. K námietkam žalobcu obsiahnutým v správnej žalobe uviedol, že právny názor žalobcu, že správny orgán prvého stupňa bol povinný, po tom čo stavebníci v lehote (poskytnutej im správnym orgánom) nepredložili stavebnému úradu podklady zastaviť správne konanie, nie je správny. Ako správne uviedol žalovaný, v konaní o dodatočnom povoľovaní stavby bolo potrebné na daný prípad aplikovať ustanovenie § 88a ods. 2 Stavebného zákona, podľa ktorého ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa názoru krajského súdu, ako vyplýva zo slovného spojenia „v určenej lehote“, lehotu na predloženie požadovaných dokladov určuje stavebníkovi priamo správny orgán, t.j. lehota nie je stanovená priamo zákonom. Žalobca vo svojich námietkach, a čiastočne aj žalovaný triedi lehoty na zákonné a procesné. Uvedené triedenie lehôt však nie je správne. Základné triedenie lehôt je na lehoty procesné a lehoty hmotnoprávne. Takéto triedenie má význam v otázke „zachovania lehoty“, keď pri hmotnoprávnej lehote je lehota zachovaná len vtedy, ak právny úkon je doručený adresátovi najneskôr v posledný deň plynutia lehoty (nepostačuje, ak právny úkon je odovzdaný na poštovú prepravu). Pri procesných lehotách pre zachovanie lehoty naopak postačuje, ak právny úkon je odovzdaný na poštovú prepravu. Procesné lehoty ďalej môžeme triediť na lehoty zákonné a na lehoty sudcovské resp. lehoty,

ktoré určuje správny orgán. V žiadnom prípade však nemožno lehoty deliť na zákonné a procesné lehoty. Pendantom k zákonnej lehote je lehota sudcovská, pričom pendantom k lehote procesnej je lehota hmotnoprávna. Rozdiel medzi lehotou zákonnou a lehotou sudcovskou (resp. lehotou, ktorú určuje správny orgán) je v tom, že zmeškanie lehoty zákonnej sa odpúšťa, t.j. zákonnú lehotu nemožno predĺžiť. Naopak lehotu, ktorú určuje sudca alebo správny orgán je možné predĺžiť, nie je možné pri jej zmeškaní rozhodnúť o odpustení. Nakoľko lehotu upravenú vo vyššie citovanom ustanovení § 88a ods. 2 Stavebného zákona určuje priamo správny orgán nemožno inak ako ustáliť, že ide o lehotu, ktorú správny orgán môže predĺžiť, nakoľko nejde o zákonnú lehotu. Z uvedeného samozrejme vyplýva, že v prípade zmeškania tejto lehoty nie je možné rozhodnúť o odpustení. V prejednávanej veci je zrejmé, že stavebníci požiadali o predĺženie lehoty, nie o odpustenie zmeškanej lehoty. Aj zo samotného rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa zo dňa 17. mája 2011 č. j.: SOU 13, pred.leh./2011 Kraj. je zrejmé, že správny orgán rozhodoval vo veci predĺženia lehoty, nie o odpustení zmeškanej lehoty. Na uvedenom nemôže nič zmeniť označenie rozhodnutia podľa ktorého správny orgán vydáva „rozhodnutie o odpustení zmeškanej lehoty“. Tvrdenie žalobcu, že správny orgán I. stupňa nezákonne odpustil stavebníkom zmeškanie lehoty potom nie je správne. Rozhodnutím správneho orgánu I. stupňa, ktoré žalobca namieta totiž bola stavebníkom predĺžená lehota. Rovnako je nedôvodná i námienka žalobcu, že správne konanie malo byť v zmysle § 30 ods. 1 písm. d/ Správneho poriadku zastavené. Ako už bolo vyššie uvedené, na prejednávanú vec je potrebné aplikovať ustanovenie § 88a ods. 2 Stavebného zákona, kde sankciou za nedodržanie lehoty nie je zastavenie konania, ale nariadenie odstránenia stavby. Krajský súd sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, že uvedené rozhodnutie nemá zákonom predpísané náležitosti.

K ďalšej námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že sa Obec Krajné nedostatočne vysporiadala s námietkami žalobcu krajský súd uviedol, že správny orgán I. stupňa sa vyjadril ku všetkým námietkam žalobcu a zdôvodnil, prečo námietky žalobcu považuje za nedôvodné. K zúženiu miestnej komunikácie v dôsledku stavebnej činnosti stavebníkov v danom mieste nedôjde, miestna komunikácia zostane v pôvodnom stave s jestvujúcou šírkou 3,5 metrov. Ráz krajiny nebude stavebnou činnosťou stavebníkov zhoršený, stavby sú v súlade so všeobecnými technickými požiadavkami na výstavbu, spĺňajú požiadavky urbanistické, architektonické, požiadavky životného prostredia, požiadavky hygienické aj veterinárne. Stavby sú navrhnuté tak, aby nijakým spôsobom neobmedzovali užívanie susedných nehnuteľností. Realizáciou nových spevnených plôch pred stavbou garáže bude na dĺžke 4,5 metrov možné parkovanie osobného automobilu a realizáciou štrkovej plochy medzi komunikáciou a spevňujúcimi múrmi bude umožnené prípadné otáčanie vozidiel.

Pokiaľ žalobca namieta, že žalovaný pri doručovaní napadnutého rozhodnutia nezákonne aplikoval fikciu doručenia podľa ustanovenia § 24 ods. 2 Správneho poriadku, krajský súd poukázal na to, že podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Podľa názoru krajského súdu, posledná veta § 24 ods. 2 Správneho poriadku predstavuje výnimku zo zásady, že doručenie pôsobí až od okamihu, keď sa písomnosť dostala do rúk adresáta. Bez ohľadu na to, či sa adresát o uložení úradnej zásielky na pošte fakticky dozvedel alebo nedozvedel, zo zákona vyplýva, že uplynutím tejto zákonnej lehoty sa má za to, že mu bola písomnosť doručená - ide o právnu fikciu doručenia písomnosti.

V administratívnom spise žalovaného je založené potvrdenie o doručení (doručenka) rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa z 3. februára 2012, č.j.: SOÚ 21,R/2012 Kraj. (SOU 13/2011, 6/2010), z ktorej krajský súd zistil nasledovné skutočnosti:

- 10. februára 2012 uskutočnil doručovateľ neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie;

- 13. februára 2012 uskutočnil doručovateľ opakované doručenie, ktoré bolo taktiež neúspešné, na základe čoho zásielku toho istého dňa (13. februára 2012) uložil na pošte;
- 23. februára 2012 žalobca fyzicky prevzal zásielku.

Uvedené zistenia, vyplývajúce z administratívneho spisu, sú totožné so zisteniami žalovaného uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Krajský súd sa tak plne stotožnil so záverom žalovaného, že odvolanie voči rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, ktoré žalobca odovzdal na poštovú prepravu až dňa 8. marca 2012, bolo podané oneskorene. Žalobca si nevyzdvihol zásielku do troch dní od jej uloženia, posledný deň tejto lehoty, t.j. 16. február 2012 sa považoval za deň doručenia, pätnásťdňová lehota na podanie odvolania (§ 54 ods. 2 Správneho poriadku) tak začala žalobcovi plynúť 17. februára 2012 (§ 27 ods. 2 Správneho poriadku) a jej koniec pripadol na 2. marca 2012, t.j. na piatok. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný správne aplikoval na daný prípad fikciu doručenia.

Krajský súd zdôraznil, že je potrebné si uvedomiť, že riadne vyhotovená doručenka má povahu verejnej listiny. Doručenka ako verejná listina preukazuje pravdivosť toho, čo sa v nej potvrdzuje a je dôkazom, že sa písomnosť doručila, že doručovateľ uskutočnil opakovaný pokus o doručenie, o ktorom adresáta vopred výzvou upovedomil, ak nie je preukázaný opak. To znamená, že pre ňu platí vyvrátiteľná domnienka jej správnosti, pričom jej správnosť sa v súdnom alebo v správnom konaní nedokazuje, dokazuje sa len jej prípadná nesprávnosť. Žalobca nesprávnosť doručenia nijakým spôsobom nepreukázal (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžd/20/2011 z 25. apríla 2012).

Krajský súd doplnil, že Správny poriadok v § 24 ods. 2 ustanovuje podmienky, za splnenia, ktorých sa zásielka považuje za doručenú, a to bez ohľadu na jej skutočné doručenie, ktorými sú:

- adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiaval;
- doručovateľ nezastihnutého adresáta vhodným spôsobom upovedomil, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu;
- nový (druhý) pokus o doručenie zostal taktiež bezvýsledný;
- doručovateľ vhodným spôsobom upovedomil adresáta o uložení písomnosti na pošte;
- adresát si nevyzdvihol písomnosť do troch dní od jej uloženia.

Ak sú splnené všetky vyššie uvedené podmienky, považuje sa posledný deň trojdňovej lehoty uloženia zásielky za deň doručenia a to aj v prípade, že sa adresát o uložení zásielky nedozvedel, príp. sa o uložení zásielky dozvedel, ale si ju vyzdvihol až po uplynutí tejto trojdňovej lehoty.

Z vyššie uvedeného je podľa názoru krajského súdu zrejmé, že žalovaný nepochybil, keď v prejednávanej veci aplikoval fikciu doručenia a odvolanie žalobcu vyhodnotil ako oneskorene podané. Poslednou námietkou žalobcu v správnej žalobe bolo tvrdenie, že správne orgány oboch stupňov do dnešného dňa o správnom konaní neupovedomili známych účastníkov konania. K uvedenej námietke krajský súd uviedol, že žalobca namietka skutočnosť, ktorá ho žiadnym spôsobom neukracuje na jeho právach a oprávnených záujmoch. Žalobca bol účastníkom správneho konania, správne orgány oboch stupňov s ním riadne konali. Ak sa aj správne orgány oboch stupňov dopustili pochybenia v tom, že do správneho konania nepribrali účastníka, oprávneným vytýkať takéto pochybenie je len dotknutý účastník, v žiadnom prípade nie žalobca. Preto aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Z uvedených dôvodov dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby boli v súlade so Správnym poriadkom a Stavebným zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "OSP") zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP s tým, že žalobcovi, ktorý v konaní úspešný nebol, nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby

odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Tvrdil, že neboli naplnené podmienky pre uplatnenie fikcie doručenia, nakoľko adresát nebol správnym spôsobom upovedomený o novom termíne doručenia písomnosti a zopakoval námietky uvedené v žalobe týkajúce sa procesných nedostatkov v postupe stavebného úradu.

Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril podaním z 2. júla 2013, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Poukázal na to, že zrozumiteľné odôvodnenie rozsudku krajského súdu obsahuje dostatočné dôvody na zamietnutie žaloby.

Zúčastnení účastníci sa k odvolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 24. septembra 2014 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Zo spisu krajského súdu vyplýva, že predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia (oznámenia) žalovaného, ktorým žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu, ktorým dodatočne povolil stavbu pod označením „Konkušova dolina - garáž a kôlna pri dome č. 396“ pre stavebníkov - účastníkov konania č. 1. a 2., je podané oneskorene, pričom žalovaný na základe posúdenia predložených dokladov nezistil také porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo obnovu konania v zmysle ust. § 62 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) alebo zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia prvostupňového orgánu mimo odvolacieho konania v zmysle ust. § 65 Správneho poriadku, t.j. predmetné rozhodnutie prvostupňového orgánu ponechal žalovaný v platnosti.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku. Na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť len toľko, že krajský súd podrobne preskúmal rozhodnutie a postup stavebného úradu ako aj rozhodnutie (oznámenie) žalovaného, najmä pokiaľ ide o splnenie podmienok pre uplatnenie fikcie doručenia a správne uzavrel, že podmienky požadované zákonom boli splnené. Námietky žalobcu uvádzané v odvolaní sa javia ako účelové. Pokiaľ ide o procesné a hmotnoprávne, zákonné a sudcovské lehoty, resp. lehoty určené správnym orgánom, úvahy krajského súdu uvedené v napadnutom rozsudku sú správne a závery, ktoré z nich krajský súd vyvodil a uplatnil na prejednávany prípad sú akceptovateľné. Na tomto mieste považuje odvolací súd za vhodné pripomenúť, že pokiaľ sa aj stavebný úrad dopustil formálnych pochybení, tieto neboli tak závažnej povahy, aby mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (oznámenia) žalovaného, resp. rozhodnutia stavebného úradu.

Taktiež pokiaľ ide o ďalšie odvolacie dôvody, Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.